

E. I. önkéntes metaforikus reflexiói abból az alkalomból, hogy az idő ököllel kezdi verni az ablakait

„Testem, én vitéz pajtásom” (Ady)

1.

*A szőlő túlédés. A fák
előre dőlnek
mint a futók és árnyuk
felhasogatja a földet.*

*Testem, én vitéz pajtásom
ne hagyj el engem
ott sem, a sötétebb úton,
a kiszáradt folyómederben.*

2.

*Rózsaligetben
tárt kelyhek felett
illatgyötörte
darázs szédeleg.*

*Még vonzza a vörös
örvénylés de már
fél a fulladástól,
mielőtt leszáll.*

3.

*Hányódó hajóm, testem,
ügyetlen, szórakozott —
épp a legmélyebb vízbe
esett be horgonyod.*

*Azt hittem, talajt
sohase fogsz.
Most örök szélfúvásban
helyben imbolyogsz.*

*Bordádhoz halak simulnak
— mennyi száj mennyi szem —
azután tovaúsznak
gúnyosan, hűvösen.*

*Motorod felbőg s újból
unszolni kezd,
de tudod, hogy elmerülsz, ha
a talaj elereszt.*

A férgek versenye

avagy

Ki a fa legjobb barátja?

(Jókai Mór ötlete alapján)

HERNYÓ:

Nézd e gyűrűt: én vagyok.
Hernyó a nevem.
Ha a tavasz felragyog,
jövök, jegyesem.
Elgyűrűzöm én a fát,
s boldogabban bárkinél
csüngök rajtad, barna ág,
rajtad, zöld levél.
Fölveszem a színedet
s nem lesz te meg én:
egybeolvadok veled,
így olvadsz belém.
Lombodra fölesküszöm,
hű tisztviselőd,
iktatom külön-külön,
számba veszem őt.
S hó ül bár tar ág hegyén,
halálos lepel:
hozzád más se hű, csak én,
sosem hagylak el.

VÉRTETŰ:

Hernyó, hernyó,
lehetsz bármi hű,
de a gyöngéd én vagyok,
vérmes vértetű.
Nézni is öröm,
fehérlik az ág,
vattával begöngyölöm
a szép almafát.
Ne látszódjék semmi nyom,
ébren őrködök,
nem csak ingyen gyógyítom,
házhoz is jövök.
Tudományom hogy segít?
Ez titok marad.
Lecsapolom nedveit
a lepel alatt.

CSEREBOGÁR:

Drága gyöngédségedet
fitogtatni kár,
dehogy cserélnék veled,
én, cserebogár.
Felszínes, aki csak törzsön
vagy levélen él —
rögtön feléd hajt az ösztön,
ágbogas gyökér,
a fa titkát keresem
mint kicsiny pajor,
vagyódom rá éhesen,
kusza föld alól.
Érted út-törő a kölyköm
s veterán apám
kérged közt vigyáz örökkön
szép törzsedre, fám.

DARÁZS:

Nem a gyökér vonzza azt,
aki bölcs,
engem dalra te fakassz
duzzadó gyümölcs.
Mert a gyökér meg a törzs,
meg az ág, levél
érted van csak, dús gyümölcs,
érted él.
Én, darázs is érted élek,
amíg csak tudok,
hörpölöm isteni mézed,
beléd bódulok.
Összeköt minket az érdek,
édes életem:
kiszippantlak, hogy más féreg
tönkre ne tegyen.

TÖLGYILONCA:

Soknak mindegy, mi a konca,
fölfal növényt, állatot,
ámde én, a tölgyilonca
specialista vagyok.

Semmihez sem ért a féreg,
ha rágódik minden —
én csupán a tölgynek élek,
de szakszerűen.

Hivatásomért rajongok,
kutatom a tölgyeket,
lerágom róluk a lombot,
mivel vonz a szerkezet.

Erdők zörgik híremet,
munkám himnuszát:
tölgyerdőket ültetek
önmagamba át.

KABÓCA:

Önző hajsza, buta móka,
ne is mondd tovább,
hisz csak én, dalnok kabóca,
szeretem a fát.

Ő a bölcsőm, benne élek,
mint petekölyök,
s beletojom a petémet,
mihelyt megnövök.
Ringass bölcső, tente-tente,
hogyha fúj a szél,
lárvaként majd földreesve
eltart a gyökér.
Sorsom ez a sudaras fa,

enni ad nekem,
ameddig őt magasztalja
harsány énekem.
Bármi volt is, így tett ösöm,
és megélt a fán,
bármi lesz is, mindörökkön
így tesz unokám.
Hadd zengjem hát én is fámat,
bármilyen lehet:
dalomért ételt, lakást ad,
s babérlevelet.

SZÚ:

Kabócánknak jár a szája,
hazudós dalú,
mert a fa kebelbarátja
én vagyok, a szú.
Dalol felelőtlen módon,
nagy hangon recseg,
míg én titkos folyosókon
lány rejtjelet percegek.
Minden kis zúgba elérek,
minden neszt lehallgatok,
a fa minden belügyének
tudója vagyok.
Nem csak duzzadó húsának
titkát szeretem,
hogyha vénül, ha kiszárad,
úgy is kell nekem —
sorvadhat, halálra aszhat
buzgalmam nyomán:
holtodban is furkálgtalak
én fám, én hazám.